

Arrest

nr. 170 868 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoekster, die van Marokkaanse nationaliteit is en niet van Syrische nationaliteit, zoals de bestreden beslissing voorhoudt, wordt op 15 maart 2016 een inreisverbod betekend van zes jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten;

[...]

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/03/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor ze op 03/02/2016 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een niet definitieve gevangenisstraf van 4 maanden.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft op 15/01/2016 verklaard dat haar tante in België verblijft. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar tante kan zich begeven naar Syrië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Syrië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/13 en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij licht het middel toe als volgt:

"2.3.1. BETREFFENDE HET OPLEGGEN VAN HET INREISVERBOD AN SICH

1.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 6 jaar en vindt zijn wettelijke grondslag in de afwezigheid van termijn waarmee het aan verzoekster terzelfder tijd betekende bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is,

Het inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

[...]

Samenvattend is de Staatssecretaris dus van oordeel dat:

Er in hoofde van verzoekster een risico bestaat op onderduiken Verzoekster een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde,

Deze motivatie, afgezien van de gebrekkige spelling en zinsconstructie, is grotendeels overgenomen van het bevel het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoekster op 15 maart 2016. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijke beroepsprocedure, tezelfdertijd ingediend.

Aan verzoekster werd inderdaad een bijlage 13 betekend, met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. in dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1931) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

In hetgeen volgt, zal worden aangetoond dat de (feitelijke en juridische) grondslag voor het inreisverbod, ni. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, in toepassing van art. 74/14 Vreemdelingenwet, gebrekkig gemotiveerd is.

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1.

Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een risico op onderduiken maar dit risico kan uit geen enkel element worden afgeleid en derhalve ook niet worden gemotiveerd.

Verzoekster verblijft reeds meer dan vier jaar in België. Zij heeft reeds tijdens het strafrechtelijk onderzoek te kennen gegeven dat zij bij haar nicht verbleef, mevr. M.R. [...]. Verzoekster verblijft daar thans nog steeds.

Zij is overigens van plan een 9bis-regularisatie op te starten. Hoe kan verweerder dan ook nog ernstig voorhouden dat er een risico op onderduiken zou bestaan? Verzoekster nodigt verweerder uit om zelfs maar één goede reden op te geven waarom verzoekster in België zou onderduiken.

Zij is inderdaad niet gedomicilieerd op dit adres, maar verblijft hier wel feitelijk. Uit het loutere gegeven dat verzoekster niet gedomicilieerd is op Belgisch grondgebied kan alleszins niet ipso facto een risico op onderduiken worden afgeleid.

2.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53,1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procédure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en

nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de State n die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig

richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...) "

3.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypothesen beoogd (bijv. verblijven op grondgebied na eerder bevel, zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel adres zou hebben, laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoekster. Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1,11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinéa 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoekster wordt door haar gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 6 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoekster is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar één enkele strafrechtelijke veroordeling, die bovendien niet wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoekster een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cf. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, *Caifa t/ Griekenland*).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cf. *Calfa / Griekenland*, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) (cf. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3,

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling van verzoekster kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoekster strafrechtelijk werd opgesteld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoekster.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cf. *Calfa / Griekenland*, punt 28)

De loutere verwijzing naar deze veroordeling vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoekster zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoekster door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoekster een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare

feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoekster schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

4.

De strafrechtelijke veroordeling waarnaar verwezen werd betreft overigens een loutere medeplichtigheid aan diefstal van een jas uit een kledingwinkel te Temse. Verzoekster heeft overigens geen voorgaanden, en is nog nooit in aanraking gekomen met de politie.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoekster geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een enkele veroordeling besluit dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

23.2. BETREFFENDE DE DUURVAN HET INREISVERBOD

L Schending van art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing bepaalt de duur van het inreisverbod op niet minder dan 2es (!) jaar.

Art. 74/11 § 1 bepaalt echter het volgende:

"Art. 74/11.1 § 1- De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)"

De bestreden beslissing legt aldus een inreisverbod op van langere duur dan wettelijk toegelaten is, en schendt art. 74/11 Vreemdelingenwet.

IK Schending van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting) iuo. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet

1.

Indien de Raad van oordeel is dat de duur van inreisverbod niet zes jaar betreft maar louter de maximumduur van drie jaar dient te worden opgemerkt dat deze (maximum)duur niet het voorwerp uitmaakt van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoekster een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. in dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COÛLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval! (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3.

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt.

De verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten is niet dienstig; dit bevel maakt nog steeds het voorwerp uit van een annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat het bevel nog steeds niet definitief is."

2.2. De bestreden beslissing legt aan verzoekster een inreisverbod op van zes jaar. In de motivering wordt dan weer gesteld dat het inreisverbod drie jaar bedraagt omwille van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

De bestreden beslissing beperkt zich er toe te stellen dat verzoekster "niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden" en te verwijzen naar het belang van het handhaven van de openbare orde. Een dergelijke motivering kan niet worden opgevat als een verantwoording waarom het inreisverbod meer dan vijf jaar bedraagt, waarbij, overeenkomstig artikel 74/11, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, sprake moet zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot vier maanden gevangenisstraf wegens diefstal. Zoals verzoekster terecht aanvoert volstaat een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet om te besluiten tot een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Immers moeten daarbij verschillende elementen in aanmerking genomen worden, zoals de ernst van de feiten, het actuele karakter van de bedreiging, de situering in de tijd, de vraag of verzoekster de straf heeft ondergaan, ... Deze beoordeling wordt in de bestreden beslissing niet gemaakt.

In de mate de verwerende partij in de nota betoogt dat de bestreden beslissing steun vindt in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, waarbij toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet, blijkt ook deze verwijzing niet afdoende te zijn. Ook in deze beslissing is slechts sprake van een "schade" aan de openbare orde, zonder verdere motivering. Aldus werd geenszins een "ernstige bedreiging voor de openbare orde" vastgesteld, in de zin van artikel 74/11, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de bestreden beslissing, bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, motiveert dat verzoeksters tante verzoekster kan begeleiden naar Syrië. Verzoekster is echter Marokkaanse. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij bij het beoordelen van de specifieke omstandigheden van de zaak conform artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016, tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT